

Odmah su izašli. Lovro je pomno zaključao vrata, pa su se oba spustila puteljkom prema obali. Lovro je u kratko, na oduške, obavijestio Petra o svemu, a nije propustio ni da se pohvali, kako je vješto kormanio od Marjana do Luke. Dodao je pak odmah, kako sad njega u čamcu više ne treba, jer će gospodin kapetan na povratku do Marjanskog rta kormaniti još vještije od njega.

— Kako će se radovati časni otac Mikula, kad mu pripovjedim, da nam je, Božjom pomoću, sve lijepo za rukom pošlo — završi Lovro kad su izašli na proplanak. —

— Ona dva Uskoka sad su pristupila k Petru. I dočim su se oni rukovali s njime, oglasi se u onoj mrtvoj tišini konjski topot. Uskoci odmah trgnuše handžare, ali ih Petar umiri, jer na konjima ne mogu da budu neprijatelji, već po svoj prilici njegovi stratijoti, dakle prijatelji. Ali, i ona dva Uskoka u čamcu, dok su zamijetili konjski topot, poskakali su na kraj i potrkali prema proplanku, da pomognu braći, bude li od nevolje. Uspeli su se na proplanak isti čas, kad su se, na kraju zapadnoga puteljka pojavila dva konjanika.

— Tko si božji? — upita kapetan Tomić.

— Prijatelji, dragi moj Petre! — odazove se kapetan Celić, skoči s konja i zagrli svoga pobratima. — Sa mnom je tvoj vjerni Dujam.

— Zdravo Ivo! Zdravo Dujme! — zadovoljno će Petar. Sam Bog vas je poslao, da ipak saznate nešto o meni. Samo, ne pojmim, Ivo, kako si se mogao domisliti, da ću baš u ovo doba noći ostaviti svoj sveti zatvor?

— Slučajno, dragi Petre. Kad smo se ono rastali na solinskoj cesti, rekao si mi, da ćeš po svoj prilici noćiti gore u crkvisi, ali da nitko ne smije blizu doći. Kasnije sam promislilo, da bi bilo najbolje, ako ja glavom preuzmem noćnu službu na ovoj strani. Stoga sam uzeo sobom samoga Dujma.

— Dobro si se sjetio, Ivo. I nabasali ste u pravi čas. jer da ste došli malo kasnije...

— Nabasali smo, kako rekoh, slučajno. Križali smo dovede, i puteljcima i oputinama, od Marjana pa sve do Brodarice; ali uvijek daleko od crkvice. I kad smo se, iza ponoći, na Brodarici odmarali, pričinilo nam se kao da čujemo pljusak vesala. Kako se nije vidjelo ama baš ništa, spustili smo se na žalo i dalje prisluškiivali. Izgledalo nam je kao da se pljusak gubi prema istoku. Kad je opet nastala mrtva tišina, stao sam razmišljati, pa sam došao do osvjedočenja, da je onaj brod ili čamac, što mu drago, sigurno amo u Luku zakrenuo.